

Застраховательтъ е длъженъ да заплати на застрахованія разноскитѣ, които е употребилъ за намаляването на щетата, даже и тогава, ако старанието му е станжло безуспѣшно. Ако, обаче, прѣдметътъ не е билъ застрахуванъ за пълната му стойность, помѣнитѣ разноски трѣбва да се заплатятъ въ онзи размѣръ, въ който стои застрахуваната сума къмъ стойността на прѣдмета.

Чл. 490. Застраховательтъ е длъженъ да заплати станжлата щета съгласно съ договора, но не е длъженъ да заплати и оная щета, която е произлѣзла отъ вината на застрахуванія.

Чл. 491. Суммата на обезщетението се опрѣдѣля спорѣдъ цѣлата стойность въ врѣме на загинването или поврѣжданието.

Ако стойността надмине застрахователната сума, то въ случай на пълно загинване на прѣдметитѣ трѣбва да се заплати само застрахуваната сума; но, ако прѣдметитѣ се унищожаватъ отъ части, то обезщетението си има мѣстото въ размѣръ, въ който стои застрахуваната стойность къмъ общата застрахователна сума.

Чл. 492. Ако въ договора за застрахуване не е опрѣдѣлена стойността на прѣдметитѣ, застрахуваніятъ е обязанъ да удостовѣри онази цѣна, която прѣдметитѣ сж имали въ врѣме на загинването или поврѣжданието.

Ако, обаче, стойността на прѣдметитѣ е била опрѣдѣлена въ застрахователния договоръ, то за обезщетението важи тази стойность, освѣнъ ако застраховательтъ може да удостовѣри, че прѣдметитѣ сж имали по-малка стойность въ врѣме на загинването или поврѣжданието имъ.